

**12 OCTOMBRIE
GHEORGHIOS GALANOPOULOS**

**SLUJBA
SF. DISMAS-
TÂLHARUL
RECUNOSCĂTOR
DE LA
IERUSALIM**

MINEIUL PE OCTOMBRIE-GR

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

12 Ὀκτωβρίου

Ἀκολουθία

Εὐγνώμονος Ληστοῦ ΔΗΜΑ

Ποίημα Γεώργιος Γαλανόπουλος

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Χριστῷ συσταυρούμενος Δημᾶς, δεξιόθεν ἔσπευσαι, ἐπιτημῆσαι τὸν ἕτερον, κακοῦργον βλάσφημον, τὸν ἐξ εὐωνύμων, λέξας ὅτι ἄξια, ἡμεῖς ἰδοὺ πρακτέα καὶ ἄδικα, ἀπολαμβάνομεν, ἀλλὰ Τοῦτος, Σὲ δεικνύοντα, κακῶς πάσχει, Θεὸς ὢν φιλάνθρωπος.

Ἐβόησας μνήσθητι κάμοῦ, τῷ Χριστῷ ἐκ πίστεως, ληστὰ Δημᾶ τρισμακάριστε, σταυρῷ κρεμάμενος, ἐν Σῆ Βασιλείᾳ, ὅταν ἔλθῃς Δίκαιε, καὶ μόνε ἀναμάρτητε Κύριε· ὁ δὲ ἀντέφησεν· Ἀμὴν λέγων σοι, νῦν ἔση μοι, ἐν τῇ δόξῃ, ἣ ἔχω ὡς ἄχρονος.

Εὐγνώμων ἐδείχθης τῷ Χριστῷ, ὅθεν σε τετίμηκεν, ἐν Παραδείσῳ δ' εἰσήγαγε, τρυφᾶν αἰώνια, ἀγαθὰ θεόφρον, καὶ ὑπερουράνια, πολίτην πρῶτον μετὰ τὴν ἔξωσιν, Ἀδὰμ γενόμενον, καὶ τῆς Εὐίας παραβάσεως· διὸ μνήμην τὴν σὴν μακαρίζομεν.

Μετάνοιαν ἔδειξας Δημᾶ, ξύλῳ ἀναρτώμενος, καὶ κτίσιν βλέπων συμπάσχουσαν, Θεῷ παντάνακτι, τῷ ἀθωωτάτῳ, εἶπας Σῶτερ μνήσθητι, καὶ ἄφες τὰ ἐμὰ κακουργήματα, ὡς μόνος εὐσπλαγκνος, ἀγαπῶν γένος ὃ ἔπλασας, καὶ μὴ θέλων ἀνθρώπων ἀπώλειαν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὡ εὐγνώμον Δημᾶ, μετανοίας κῆρυξ Ἐκκλησίας χαρά, καὶ λύχνος πιστῶν Χριστιανῶν, ἐν σοὶ ἐβεβαιώθη θαυμαστῶς, ὅτι μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατοθρόματα εἰσὶν· ὅτι Θεὸν σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, εἰλικρινῶς ὠμολόγησας, ἐν Σταυρῷ ἀδίκως ἀναρτηθέντα, καὶ τὰ σὰ θρηνήσας ἐγκλήματα, ἐπετίμησας τὸν βλάσφημον, καὶ ἐθεολόγησας πιστῶς, τὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας μυστήριον. Διὸ οἱ τελοῦντες νῦν, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, δοξολογοῦμεν Ἰησοῦν, τὸν καταργήσαντα θανάτου τὸ κράτος, σὲ ταῖς ἄσματοικαῖς φωναῖς μεγαλύνοντες, καὶ λέγοντες οὐ τοῖς χεῖλεσιν, ἀλλ' ἐκ καρδίας· μνήσθητι Κύριε, ἀπάντων ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου, πρεσβείαις τοῦ δεξιόθεν Σου ληστοῦ, τῷ ἀπείρῳ Σου ἐλέει, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μαριάμ, τῶν πολεμουμένων ἢ σκέπη, ἀμαρτωλῶν ὁ λιμὴν, τεῖχος καὶ προπύργιον, τῶν προστρεχόντων εἰς Σέ, Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, Ἀγγέλων ἢ δόξα, τῶν Μαρτύρων καύχημα, ἀπηλπισμένων ἐλπίς· ὅθεν, ἐξαιτούμεθα πίστει, τὴν Σὴν πρὸς Υἱὸν μεσιτείαν, ὅπως ἐκρυσθῶμεν τῆς κολάσεως.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε πανευλαβῶς, τιμήσωμεν τὴν μνήμην, Δημᾶ ἐνθέοις ὕμνοις, ληστοῦ συσταυρωθέντος, Κυρίῳ τοῦ εὐγνώμονος.

Στ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Χαίρει ἐν σοὶ ληστὰ, Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία, τῆς μετανοίας κῆρυξ, καὶ μνήμην σου γεραίρει, ἄσματοι δῆμος σήμερον.

Στ. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Ἐφανε νῦν πιστοί, ἐόρτιος ἡμέρα, ληστοῦ τῆς θείας μνήμης· διὸ Κυρίου οἴκοις, σπεύσωμεν τοῦτον μέλψασθαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρέσβευε μητρικῶς, Υἱῶ Σου Θεοτόκε, ὑπὲρ ἡμῶν παθόντι, κολάσεως ῥυσθῆναι, τοὺς ψαλμικῶς ὑμνοῦντάς Σε.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰπὼν τὸ μνήσθητι, ξύλω ὑψούμενος, τρυφῆς ἠξίωσαι, ληστὰ μακάριε, ὑπὸ Χριστοῦ παναληθῶς, Δημᾶ ἐν τῷ Παραδείσῳ· σὺ γὰρ ἀναμάρτητον, ὠμολόγησας ἄνακτα, οὐρανοῦ καὶ γῆς Θεόν, θεολόγος γενόμενος· διὸ αἰτούμεθά σου πρεσβείαις, ὅπως ἐκφύγωμεν γεέννης.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ληστήν Σου ἠξίωσας τῆς ἀθανάτου ζωῆς, εἰπόντα τὸ μνήσθητι ἐπὶ Σταυροῦ Ἀγαθέ, τῇ μακροθυμίᾳ Σου· ὅθεν τοὺς προσκυνοῦντας, τὸ Σὸν Ἅγιον Εὐλον, δώρησαι ἐγκλημάτων, τὴν ὀφλήν Ἐλεῆμον, καὶ σῶσον ἀπάντων τὰς ψυχὰς, μόνε Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακός καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τοὺς ἀνθρώπους ἐλήστευες, ὡς ληστοῦ τέκνον ἄριστον, ἐν σῶ βίῳ πλεῖστα καποιήσαντα, ἀλλ' ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, τὰ πταίσματα ἔλεξας, τῷ Χριστῷ, ἐκ γενετῆς, ἅπερ ἔργοις σου πέπρακας, τὴν μετάνοιαν, ἐνδεικνύμενος χρόνον πρὸ τοῦ τέλος, κὰν μικρὸν Δημᾶ θεόφρον· διό σε νῦν μακαρίζομεν.

Θαυμαστὰ καὶ παράδοξα, ληστὰ εἶδες σοῖς ὄμμασιν, ὅταν πνεῦμα ἐνθεὸν ὁ Ἀθάνατος, ἀφῆκε ξύλῳ σταυρούμενος, τὸν ἥλιον κρύψαντα, τὸ φῶς κλόνον πάσης γῆς, σειομένης ἐνδείξαντα, καὶ τὴν ἔγερσιν, τῶν νεκρῶν ἐκ τῶν τάφων καὶ ὀφθέντων, ἀχαρίστοις Ἰουδαίοις, πρὶν παραδῶσης τὸ πνεῦμά σου.

Ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, σὺ ὠμολογήσας ἐθεολόγησας, καὶ δεξιόθεν ἰστάμενος, κακοῦργον τὸν ἕτερον, βλασφημοῦντα δολερῶς, ἐπετίμησας φθόγγοις σου, θεορρήμοσι, Δημᾶ ἔνδοξε· διὸ δόξης ἐγένου κληρόνομος, εἰπὼν Μνήσθητι Κυρίῳ, οὐρανοῦ καὶ γῆς δεσπότης.

Ἔτερα. Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Ποίαις σὲ ὤδαῖς ἀνυμνήσωμεν, δεξιόθεν ἐπὶ ξύλου, ὄντα εὐγνωμον ληστὰ, συσταυρούμενον δικαίως, εἰς τὸν λόφον Γολγοθᾶ; ἀξίως, ὧν ἐπράξαμεν ἐφώνησας, τῷ ἄλλῳ σταυρωθέντι, ᾧ ἐπέπληξας, ἀπολαμβάνομεν σήμερον· ὁ δ' Ἀναμάρτητος εἶπέ σοι· ἀμὴν ἀμὴν, μετ' ἐμοῦ ἔση ἐν δόξῃ μου.

Ὡ ληστὰ πῶς σὲ ὀνομάσωμεν, ὡς κακοῦργον ἐν βίαισις, τρόποις βλάψαντα βροτούς, ἢ ὡς δοῦλον μετὰ μόρον, ὠφελήσαντα πιστούς; Τὰ σὰ γάρ, ἐπὶ ξύλου δῆλα ἔφησας ἐγκλήματα, Χριστὸν δ' ἐθεολόγησας, καὶ Παραδείσου ἠνέωξας, πρῶτος τὴν θύραν τὸ μνήσθητι, βοήσαντα, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐφ' ἡμᾶς Δημᾶ βλέπον τάχιστα, οὐρανόθεν ὡς πολίτης Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀντίδος δῶρα κρείττω, ὡς ἀντάλλαγμα χρυσοῦ, ὃ πάλαι, ὡς ληστής ἀνθρώπων ἤρπασας, καὶ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, πιστῶς ἐσύλησας, σαῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα πάντοτε, λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἐπέλαμψεν ἡμῖν, ὡς ὄρθρος νοητῆς ἀνατολῆς, ἡ πανέορτος μνήμη τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ λαμπρύνουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, τοῦτον ἐπαξίως τιμήσωμεν, ἁσματικοῖς ἄνθεσι καὶ ἐγκωμίοις, ὡς θεολογήσαντα Δεσπότην ἐν Σταυρῷ, καὶ τὸν βλάσφημον κακοῦργον ἐπιτιμήσαντα λέγοντες· χαίροις, ὁ τοῦ ληστοῦ υἱὸς γεγονῶς, κακόφημος ληστής, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρπας, διὸ δικαίως κατακέκρισαι· χαίροις, ὁ ἐπὶ ξύλου τιμωρούμενος, καὶ τὰ ἐγκλήματα σου δήλα ποιήσας, εἰπὼν εἰλικρινῶς τὸ μνήσθητι, μετανοίας ἐδρέψω τὸν καρπὸν· χαίροις, τῆς ὁμολογίας ἀνὴρ, στῦλος πίστεως καὶ ἔρεισμα, κῆρυξ πρὸς ἐπιστροφὴν ἐπταικότων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, καὶ θεῖος Παραδείσου ὁδοδείκτης. Ἄλλ' ὦ Δημᾶ παμμακάριστε, ὁ τῆς Τρισηλίου δόξης θρόνῳ παριστάμενος, μὴ παύση διηνεκῶς ἰκετεῦειν, τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ὑπὲρ τῶν εὐλαβῶς τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, δοῦναι τὰ εὐφρόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀκρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως

γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἷσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; Ἦ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεὸς καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς

ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σειρὰχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. β' 1-11).

Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι Αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῆ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον Αὐτῷ, καὶ ἀντιλήφεταιί σου· εὐθύνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' Αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος Αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε Αὐτῷ, καὶ οὐ μὴ ππαίση ὁ μισθὸς ὑμῶν. Οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη; Ἦ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ Αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; Ἦ τίς ἐπεκαλέσατο Αὐτόν, καὶ ὑπερεΐδεν αὐτόν; Διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'.

Ὁ αὐθημερὸν πολίτης τῆς Βασιλείας Σου, ἀξιῶσας τὸν εὐγνώμονα Ληστήν, Σὲ ἐπὶ Εὐλοῦ θεολογήσαντα Κύριε, προσδέχου τῶν ἁμαρτωλῶν τὸν ὕμνον, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ Σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοί, τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἐργασώμεθα, μετὰ προθυμίας καὶ εὐλαβείας, ἵνα τὸν μισθὸν ἀπολαύσωμεν, τῆς αἰωνίου Τούτου δόξης, ὅτι ὁ μὲν Σταυρὸς βαρὺς ἐστίν, ἀλλὰ τὸ φορτίον ἐλαφρόν, καὶ ὁ ἐπὶ Ξύλου ὡς ἀμνὸς ἀναρτηθεὶς, ἀπάντων Κυρηναῖος πέλει. Διὸ σὺν τῷ εὐγνώμονι Ληστῇ, πιστῶς βοήσωμεν· μνήσθητι Κύριε, καὶ ἡμῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Ἦχος γ'.

Ἴδὼν Σε ἀδίκως πάσχοντα, ἐπὶ Σταυροῦ ὡς κακοῦργον, καὶ τὸν ἥλιον κρύψαντα τὸ φῶς, ὁ Ληστής πιστῶς, τὸ μνήσθητι ἐβόησέ Σοι Εὐσπλαγχνε. Σὺ δὲ τούτῳ ἔφησας Ἀθάνατε· ἀμὴν σοὶ λέγω, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῇ δόξῃ μου. Οὗ ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον Χριστέ, Παραδείσου τῆς εισόδου, κεκλεισμένης ἄχρι νῦν, τῇ τοῦ ξύλου παραβάσει.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου κατήργησας Χριστέ, τὴν τοῦ ξύλου πάλαι κατάραν· καὶ διὰ τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ Σε πιστῶς θεολογήσαντος, τὸν Παράδεισον ἀνθρώποις ἠνέφξας· ὅθεν ἐν μετανοίας δάκρυσι Ζωοδότα, Σοὶ κραυγάζομεν· μνήσθητι Κύριε καὶ ἡμῶν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, ὅταν ἔλθῃς κρίναι ἅπαντας, πρεσβείαις τῶν Ἁγίων Σου.

Ἦχος πλ. α'.

Ἠλλοιωμένην βλέπων τὴν κτίσιν, καὶ Σε ὡς κακοῦργον κρεμάμενον, τὸν ἀναμάρτητον Θεόν, ὑπὸ ἀνδρῶν παρανόμων, ὁ Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ τὸ μνήσθητι Παντάναξ, ἐξ ἰσχύος αὐτοῦ ἐβόησεν· τῆς μετανοίας οὖν τούτου, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, ὁ πάντων συγχωρῶν ἐγκλημάτων τὸ πλῆθος, μόνε Πολυέλεε.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Μήτηρ Σου Λόγε, καὶ ὁ πιστὸς Σου Μαθητῆς, ὑπὸ Σταυρὸν παρεσιῶτες, ἑώρων τὸ Πάθος Σου, ὃ οὐκ' ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες, ἐξίσχυσαν βλέποντες, τῷ φωτὶ σκοτασθέντες· ὁ δὲ Λησιτῆς, τὴν κτίσιν στενάζουσαν ὀρών, καὶ φόβῳ κλονουμένην, Θεὸν Σε ὠμολόγησε. Ταῖς αὐτοῦ παρακλήσεσι, παράσχου ἡμῖν Κύριε, ἴλασμον ἁμαρτιῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἦχος βαρῦς.

Ἐξέστησαν Ἄγγελοι, καὶ τρόμῳ Ἄδης ἔδειξεν, ὀδυνώμενον βλέποντες Ἀθάνατε, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητῆν· ὁ δὲ Λησιτῆς εὐγνωμόνως, οὐκ' ὡς ὁ ἀχάριστος ὄχλος, τὸ μνήσθητι ἐπὶ Σταυροῦ ἐβόησε, Σοὶ τῷ τῶν βροτῶν Δημιουργῷ, ἐπιτιμήσας δικαίως τὸν βλάσφημον· ὁ τὸν Παράδεισον πρῶτος ἀνοίξας, ἰκέτευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι τῆς Αὐτοῦ μακαριότητος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σὺν τῷ πιστῷ εὐγνώμονι Λησιτῆ, Θεοτόκε θρηνηδοῦσα, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἢ ὑπὸ Σταυρὸν παρισταμένη, δυσώπει ἀπαύστως τὸν μονογενῆ Σου Υἱόν, ἐκουσίως ἐν ἰκριώματι ξύλου προσπαγέντα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, Σῶν οἰκειῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὅτε σὺν Ἰωσήφ Μαριάμ, δικαίῳ Μνήστορι καὶ Βρέφος εἰς Αἴγυπτον, κατήρχοντο τοῦ Ἡρώδου, φυγεῖν φρικώδη

σφαγήν, ἐν ληστοῦ οἰκία κατεκλίθησαν· καὶ ξένον θηλάσασα, υἷον Μῆτερ ἀνύμφευτε, τούτῳ γαλήνην, τῆς μορφῆς σου μετέδωκας, ἀλλ' ὡς ὁ πατήρ, ληστής οὗτος ἐγένετο· ὅθεν αὐτὸν συνέλαβον, καὶ ξύλῳ ἀνήρτησαν, ὡσπερ κακοῦργον ἐκπνεῦσαι, ἰδὼν δὲ Σὲ πίστει ἔκραξεν· Χριστέ μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς μετὰ δόξης, σῶσαι οὖς ἔπλασας.

Στ. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Χαίροις, τῆς μετανοίας ὁδός, ἡ ἄνω ἄγουσα πιστοὺς πρὸς Βασιλεία, Κυρίου τῆς θείας δόξης, ὁ μόνῳ λόγῳ ἐνί, τῇ τοῦ ξύλου γεύσει τὸν Παράδεισον, συλήσας τὸ μνήσθητι, ἐν ὀδύνῃ ὡς ἔλεξας, δείξας εὐτόνως, εἰλικρίνειαν ἅπασαν, ληστὰ εὐγνωμον· διὸ πίστει ἐκήρυξας, Ὅσπερ ἐθεολόγησας, ἀδίκως ὡς πάσχοντα, ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, Θεὸν ὁμοῦ τε καὶ ἄνθρωπον· Αὐτὸν οὖν δυσώπει, ἡμᾶς δείξαι κληρονόμους, Δημᾶ μακάριε.

Στ. *Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.*

Δεῦτε, τῶν φιλεόρτων χορός, ἐν μελωδήμασιν ὠδῶν ἀνυμνήσωμεν, τὴν μνήμην ληστοῦ ἀνθρώπου, φωτιστικαῖς ἀστραπαῖς, μετανοίας λόγοις καταλάμπαντος· καὶ τούτου ἐκτύπωμα, ἀσπασώμεθα χαίροντες, ὅτι ἰάσεις, τοῖς νοσοῦσι χαρίζεται, καὶ μακρύνονται, λυπηρὰ θεία χάριτι· πόθῳ δ' αὐτῷ βοήσωμεν, ἐκλύτρωσαι Ἄγιε, παντὸς κινδύνου ἀνάγκης καὶ πειρασμῶν τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ εὐγνωμοσύνης, καταξίωσον γενέσθαι, ἡμᾶς μορφώματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰ μεγαλεῖά Σου Χριστέ, ἢ τίς ἐξικνιάσει τῶν θαυμάτων Σου τὰ πλήθη; ληστήν γὰρ Σὺ, τὸν εὐγνώμονα τρυφῆς ἠξίωσας ὡς εὐσπλαγκνος, εἰπόντα μνήσθητί μου, μετὰ Σοῦ συσταυρωθέντα, πιστῶς δ' ὁμολογήσαντα, ὡς Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, ἀδίκως πάσχοντα Σταυρῷ, μόνε Ἀναμάρτητε· τὸν δ' ἐξ ἀριστερῶν, βλασφημοῦντα δολερῶς,

ἀψευδῶς ἐπιτιμήσαντα, Σὲ πιστῶς ἐθεολόγησεν, Ὁμολογητῆς Σου ἐνδεικνύμενος, καὶ μετανοίας κῆρυξ θεοτίμητος. Ὅν ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, καὶ τοῖς ἱεροῖς δόμοις εἰσιέμενοι, ὡς εὐεργέτην τῶν πιστῶν ἀξιοχρέως μακαρίζομεν· εὐχαριστοῦντες οὖν Θεῷ, τῷ σὲ Δημᾶ σῶσαντι κρᾶζομεν· δόξα Σοι Κύριε, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, καὶ μόνος Πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, Ἀπολυτικά ἐκ τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ὡς ἄκακος ἀμνός, ἐσταυρώθης ἐν μέσῳ, κακούργων Λυτρωτά, ὡς Προφῆται ἐνθέως, προῦκήρυξαν τὸ Πάθος Σου, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, προορῶντές Σε, οὐδόλως ἔχοντα εἶδος, τὸν ὑπὲρ βροτούς, πέλοντα κάλλει ὠραῖον, Θεάνθρωπον Κύριον.

Δόξα.

Ὑμνήσωμεν πιστοί, ἐν ψαλμοῖς μελιρρύτοις, τὴν θείαν τοῦ Δημᾶ, πανσεβάσμιον μνήμην, Ληστοῦ τοῦ θεόφρονος, εἰρηκότος τὸ Μνήσθητι, πρὸς Φιλάνθρωπον, ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, γενομένου τε, τοῦ Παραδείσου πολίτη, καὶ δόξης συμμετοχος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπιήκοντες ἐχθροῦ, πονηραῖς συμβουλίας, ἐπίχαρμα αὐτοῦ, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, γενώμεθα πράξεις, φιλαμάρτητοι πέλοντες, ἀλλὰ Πάναγνε, πρὸς Σὲ θαρρόυντες βοῶμεν· ἐλευθέρωσον, ἐκ τοῦ σατᾶν ἡμᾶς πάντα, καὶ σῶσον πρεσβείαις Σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ μνήμη ἐπέφανε τοῦ πανευφήμου Ληστοῦ, εἰπόντος τὸ μνήσθητι ἐν Γολγοθᾶ πρὸς Χριστόν, καὶ ὠμολογήσαντα, δίκαιον καὶ ἀθῶον, τὸν ἀκράντους παλάμας, τείναντα ἐκουσίως, ἀγκαλίσασθαι κόσμον, ἐνθέρμοις πρὸς Θεὸν προσευχαῖς, τούτου αἰτούμενοι.

Δόξα.

Ἐν χώρᾳ Αὐσίτιδι λησται οὐσίαν Ἰώβ, ἀφήρπασαν ἅπασαν, ἀλλ' οὗτος οὐ γογγυσμῶ, Θεῶ ἐξεστόμισεν· ἐν δὲ Κρανίου τόπῳ, τῆς τρυφῆς Παραδείσου, ἄλλος Ληστῆς εὐγνώμων, ἠξιώθη Σοὶ φήσας, τὸ μνήσθητί μου Χριστὲ Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σεισμοῦ πυρὸς θλίψεων ἐχθρῶν τε ἐπιβουλῆς, καὶ πάσης κακώσεως τοὺς Ὁρθοδόξους λαούς, Παρθένε ἐκλύτρωσαι· Σὺ γὰρ κατὰ δαιμόνων, φοβερὰ προστασία, πέλουσα ἀπαλάττεις, ἡμᾶς τούτων κακίας· διὸ τοὺς Σὲ ὑμνοῦντας ὤδαίς, δίδου τὰ κρείττονα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τοὺς ἐπὶ ἐπὶ Σταυροῦ, λόγους ἀκούσωμεν Χριστοῦ, τὸ Ἐλωῖ Σαβαχθανί, τὸ Πάτερ ἄφες οὖν αὐτοῖς, τὴν ἁμαρτίαν

καὶ τῷ Λησιῇ ἐν Παραδείσῳ, σήμερον σὺ ἔση, ὁμολογήσαντί Σε, ἰδοὺ νῦν ὁ υἱὸς σου, ἰδοὺ δ' ἡ μήτηρ σου, ὡς αὐτοῖς Οἰκτίρμον ἔφησας, ἰδὼν Μητρὶ Ἰωάννη τε φίλῳ, διψῶ καὶ πνεῦμα, πρὶν παραδώσεις εἰπὼν τετέλεσται Σωτήρ μου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρόσδεξαι ἡμῶν Ἀγνή, τὴν προσευχὴν τὴν πενιχράν, ὅτι γινώσκομεν θερμὴν, καὶ εὐσυμπάθητον βροτοῖς, Σὴν ἰκεσίαν πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ ἄρωγὴν Σου· ἄκουσον αἰτήσεις καὶ καρδιῶν στεναγμούς, ἀνάγκας τε καὶ θλίψεις, τῶν προσκαλούντων Σε. Τάχει οὖν αὐτὰς ἐκπλήρωσον ὧ Δέσποινα, καὶ ἰλέωσαι Λόγον, ἐκ Σοῦ τεχθέντα, καὶ Σταυρωθέντα, ὧ Δέσποινα καὶ ἰλέωσαι Λόγον.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Στ. *Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.*

Εὐαγγέλιον, τῶν Ἀχράντων Παθῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ληστοῦ...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. **Στ.** *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Σήμερον, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε, ναοῖς τιμήσασθαι, Λησὴν τὸν εὐγνώμονα, τὸν ἐπιτιμήσαντα βλάσφημον συσταυρωθέντα, οὐδὲ φοβεῖ σε τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ, καὶ πρὸς Ἰησοῦν εἰπόντα, ἐν μεταγνώσει καὶ πίστει, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου δύο.

Ὁ α' Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Πόθῳ, Λησὴν εὐγνώμονα μέλψω. Γεωργίου.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Πίστει λαοί, ἄσωμεν ἄσμα, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ δεξιόθεν δείξαντι, Λησιῇ εὐγνώμονι, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς τύπῳ μετανοίας, μνήσθητι λέξαντι.

Ὁ βιοτῆς, τρίβον ἀνύσας στενήν, ἐν Σταυρῷ Λησιῆς τῷ Πλάστῃ, μνήσθητί μου, θρήνοις ἔκραξεν, ὅταν ἔλθῃς ἀνθρώπων, τὰς πράξεις κατακρίναι, μόνε Φιλάνθρωπε.

Θέλων ζωὴν, λήψεσθαι θείαν, ἐν ξύλῳ Δημᾶ, τῷ Φιλευσπλάγχνῳ ἔφησας κραυγῇ, τὸ μνήσθητι μεταγνοῦς ἐπὶ πάντα, ἀνθρώποις ἐπεπράξεις, τοῖς κακουργήμασιν.

Θεοτοκίον.

Ἦ Μαριάμ, ταῖς μητρικαῖς Σου λιταῖς πρὸς Υἱόν, σῶσον ἡμᾶς Πανάμωμε, τοὺς παροργίσαντας, τὸν θυμὸν τοῦ Κυρίου, καὶ ὄντας κατακρίτους, ὡς εὐσυμπάθητος.

Ὁ β' Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Εὐμενῶς, Δημᾶ, πρόσδεξαι ἄσμα, Γεωργίου.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Εὐγνώμων ἐδείχθης λησιὰ Δημᾶ, εἰπὼν μνήσθητί μου, τῷ εὐσπλάγχνῳ Παμβασιλεῖ, ὡς εἶδες συμπάσχουσαν τὴν κτίσιν, μετανοήσας τοῖς σοῖς πλημμελλήμασιν.

Ὑπῆρξας κακούργος καὶ μοχθηρός, ἐν βίῳ ὡς ἄρπαξ, ἀδικήσας λησιὰ βροτούς, ἀλλ' ὅμως μικρὸν χρόνον πρὸ τέλους, τῇ μετανοίᾳ Παράδεισον ὤκησας.

Μετὰ τοῦ βλασφήμου κακοῦ Ληστοῦ, τοῦ ἐξ εὐωνύμων, συνεσταύρωσαι τῷ Χριστῷ, Ἦ ἔγνωσ παθόντι ἐκουσίως, ἐν Γολγοθᾷ ὡς Θεὸν ὠμολόγησας.

Θεοτοκίον.

Ἐλθὲ εἰς βοήθειαν τῶν πιστῶν, ἀγνή Θεοτόκε, ἀνωδίνως ἢ Λυτρωτὴν, τεκοῦσα Υἱὸν Πατρὸς ἀνάρχου, καὶ ὡς Παρθένος ἀεὶ διαμείνασα.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Λησιτὴς ὡς ὁ πατήρ σου γεγένησαι Δημᾶ, γηγενεῖς πολλῶ ζημιώσας, πορωμένην τὴν συνείδησιν, καὶ τὴν καρδίαν κρατῶν ἀνελέητον.

Ἡ γλῶττά σου πρὸς Κτίστην ἐφώνησεν, ἐν ξύλῳ τὸ μνήσθητι ἐκ βαθέων, ὅταν εἶδες κτίσιν πάσχουσιν, καὶ Τοῦτον Κύριον ἐθεολόγησας.

Στερέωσον ἡμᾶς, Λησιτὰ εὐγνώμον, ἐμφόβως Θεῶ, ἔχειν καθ' ἐκάστην, φῶς ἡλίου θεασάμενος, ἀφ' ὥρας ἕκτης κρυβέν καὶ μετέπειτα.

Θεοτοκίον.

Τεκοῦσα σὺν Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, ἀσπόρως Υἱὸν Πατρὸς προανάρχου, ἐπελεύσει θείου Πνεύματος, ἡμῖν Παρθένε, χαρὰν θείαν ἔδωκας.

Ἔτερος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύσας πρὸς Θεάνθρωπον, εἶπας Λησιτὰ Τοῦτῳ μνήσθητι, ἐπὶ Σταυροῦ τῷ ἀνηρητημένῳ, ἐκοντὶ σῶσαι πλάσμα Του.

Ἦ εὐσυμπαθείας σου Λησιτὰ, πρὸς Κτίστην συμπάσχοντα, ξύλῳ Σταυροῦ, ὑπὸ ἀχαρίστων Ἰουδαίων, ἦν ἔδειξας.

Σκέλεσι κατέαξαν, καὶ σοῖς ὀστέοις συνέτριψαν, ἵνα τὸ ζῆν, πρὸ Σαββάτου λίπης, σὺν ἑτέρῳ ληστεύσαντι.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα ὀχύρωμα, τῶν Ὁρθοδόξων εἶ πάντοτε, ἐλπίς χαρὰ, καὶ παραμυθία· διὸ ὕμνοις Σε μέλπομεν.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐορτῆς ἐπέλαμψεν, αὐθις ἡμέρα, δεῦτε οὖν φιλέορτοι, Δημᾶ εὐγνώμονος Λησιτοῦ, ἐν μελωδήμασιν ἄσωμεν, τὴν θείαν μνήμην, αὐτὸν πρέσβυν ἔχοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆ Σῆ σκέπη Ἄκραντε, καὶ προστασία, τοὺς πιστοὺς κραταίωσον, εἰς Σὲ ἐλπίζοντας αἰεὶ, καὶ ἀντιλήπτωρ Πανύμνητε, γενοῦ καὶ τεῖχος, αὐτῶν ἀπροσμάχητον.

Ῥδὴ δ'. Ὑμνῶ Σε ἀκοήν.

Ἡλίου φῶς ἡμέρας κρύψαντος, ἐθαμβήθη συσταυρούμενος, φόβῳ ὁ πιστὸς Δημᾶς, Κυρίῳ ἐστὼς δεξιόθεν· διὸ ἐπιτιμήσας τὸν βλάσφημον, ληστήν ἐξ εὐωνύμων, Σὲ ἐδόξασε.

Νικᾶται ἅπας ὄρος φύσεως, ἄλς σαλεύεται, γῆ κλονεῖται, σύμπαντα τρέμει ἐν Σοί, Σταυρῷ ὀρῶντα ἠπλωμένον· διὸ Ληστής, δέει συνεχόμενος, πιστῶς ἐθεολόγει, Σὲ τὸν Δίκαιον.

Ἐλαύνει τοῦ Σταυροῦ ἡ δύναμις, λεγεῶνας ἐχθροῦ δολίου· Εὐλου δ' ἰσχὺς τῷ πιστῷ Ληστῇ ἐδείκνυ μετανοίας, ὁδὸν Παραδείσου, τὴν σωτήριον εἰπόντι· μνήσθητί μου, πρὸς Σὲ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐπίστου, Σὺ λαμπρὸς γεγένησαι Θρόνος, Δέσποινα Θεοτόκε, ὅτι Θεὸν τέτοκας, ζητοῦντα βροτῶν σωτηρίαν· διὸ εὐγνωμοσύνην δεικνῦντές Σε, πᾶσαι φυλαὶ καὶ γλῶσσαι μεγαλύνομεν.

Ἄτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ φωνὴ σου ἀντήχησεν, ᾧ Ληστὰ ὡσὶ Θεοῦ Παντοκράτορος, ἐπακούσαντός σου τάχιστα, θύραν Βασιλείας ἀνεώξαντος.

Μνήμην ἄγομεν σήμερον, σοῦ Ληστᾶ Δημᾶ τὴν σεπτὴν καὶ ἔνδοξον, μελωδήμασι τιμῶντές σε, ὡς Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενον.

Ἀκουσάτωσαν ἅπαντες, ἐν Εὐαγγελίοις ῥήματα ἅγια, τοῦ Κυρίου ἐκδιδάσκοντος, πῶς οἱ μεταγνόντες νῦν σωθήσονται.

Θεοτοκίον.

Πύλη Ἄκραντε πέλουσα, τοὺς ὁμολογοῦντάς Σε Θεομήτορα, καθαγίασον πρεσβείαις Σου, καὶ εἰς δόξαν Τόκου Σου εἰσάγαγε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Γαληνοτάτως Θεῶ, καὶ μεταγνοὺς Λησιὰ Δημᾶ, ἔργοις σου σὺν λόγοις, σὸν παρέδωκας πνεῦμα, ἀκούσας Ἰησοῦ, τὴν σωτηριώδη φωνήν· ἔση μετ' ἐμοῦ.

Νευστάσας κάραν ληστήν, οὐκ ὡς ἐν Δείπνῳ ὁ προδούς, ἔφησε μνήσθητί μου, Χριστὲ τῷ ἀθλίῳ, καὶ πταίσαντι πολλά, ὁδὸν μετανοίας, ἡμῖν ἐνδεικνύμενος.

Ὡς ὁ Τελώνης βοῶ ἥμαρτον, Σοὶ τῷ Λυτρωτῇ κράζω δέ, μετὰ Ληστοῦ, Σοὶ τὸ μνήσθητί μου, πανάγαθε Σωτήρ· ἐκτός Σου γὰρ ἄλλον Θεόν, οὐ πεπίστευκα.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἐκ Σοῦ τεχθεὶς Θεός, τοῦ σῶσαι γηγενεῖς, ἀγνήν μήτραν Σου, ἐποίησε θεῖον θρόνον, ὡς οἶδε βουληθεὶς, ἐν ἧ ἐχώρησε, παντὶ ὁ ἀχώρητος.

Ἔτερος. Φώτισον ἡμᾶς.

Ῥίψασπις Δημᾶ, οὐκ ἐγένου ἐν τῷ βίῳ σου πάντοτε ἀμερίμνως ἔχων τὸν νοῦν, ἀλλὰ πρὸ τέλους, τὸ μνήσθητι πίσει ἔκραξας.

Ὁ κακοποιός, Σὲ ὀρῶν ἀδίκως πάσχοντα, ἐβλασφήμει Σωτήρ μου ἐπὶ Σταυροῦ, ἀλλ' ὁ πιστός Σου Ληστής, Σὲ ἐθεολόγησε.

Σῶσον ταῖς Ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος δεήσεσιν, ἡμᾶς Θεὲ Παντάναξ, ἐπὶ Σταυροῦ, ὁ συγκωρήσας, αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἐγκλήματα.

Θεοτοκίον.

Δέξαι τὰς ῥάδας, νῦν πρὸς Σὲ ἡμῶν Θεόνυμφε, καὶ δὸς πρεσβείαις Σαῖς, πρὸς Μονογενῆ, εἰς σωτηρίαν τῶν πόθῳ μακαριζόντων Σε.

Ῥδὴ στ'. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Οἱ ἐν σκότει ραθύμως καθεύδοντες, καὶ ταῖς φρεσὶ ζάλης τὸν τάραχον ἔχοντες, ὑπὸ σοῦ Δημᾶ ἔμαθον, μετανοίας ὁδόν, τὴν σωτήριον.

Νικητὰς παθημάτων ἀνάδειξον, κατ' ἐχθροῦ πτερνίσαντος Ἀδάμ, ἡμᾶς πάντας, πίσει βοῶντας· μνήσθητι τῷ Θεῷ ὃ Ληστά, ὡς σὺ ἔκραξας.

Αειζώου τρυφῆς καταπλούτησον, ἡμᾶς σαῖς δεήσεσι Δημᾶ πρὸς Εὐσπλαγκνον, ὡς Παραδείσου πρῶτιστος, οἰκιστὴς μετ' Ἀδάμ, θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Μαριὰμ ὡς ὀλκὰς συνεισάγαγε, πάντας πρὸς λιμένα γαλήνης σωτήριον, ἢ τὸν Σωτῆρα τέξασα, τοὺς βροτοὺς ἐξ Ἄδου ἀφαρπάσαντα.

Ἔτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐπὶ Σταυροῦ θεωρῶν Ληστῆς Χριστέ, Σὲ τὸν Δίκαιον τῆς μετανοίας καρποὺς δεικνύς, εἶπε μνήσθητι ἐμοῦ, πλείστους βλάψαντος, ἀδικίας ἔργοις, καὶ συγκώρησιν παράσχου μοι.

Ξενίζει πάντας βροτοὺς Ληστά, τὰ σὰ κακουργήματα, ἅπερ εἰργάσω καιροῖς, ἀφόβως αἰσθόμενος· ἀλλ' ἢ ἀνταπόδοσις, καὶ ποινὴ τοῦ νόμου, σὲ δικαίως κατεδίκασαν.

Ἀγαθοτάτως Χριστός, Ληστοῦ ἐδέξατο σύνεσιν, τοῖς μεταγνόνταις ἐν αἷς, τετέλεκε πράξεις· διὸ προσεδέξατο, τῆς αὐτοῦ καρδίας, τὴν φωνὴν ὡς πολυεὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Ἰκετηρίους εὐχάς, ἡμῶν προσδέχου Πανύμνητε, ἄς πρὸς Υἱὸν καὶ Θεόν, μετάθες πρεσβείαις Σου· εἰς Σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, εὐθαρσῶς βοῶμεν· σῶσον Κόρη τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Ληστής ἐβόησε, Σοὶ μνήσθητί μου, καὶ πολίτης γέγονε, τοῦ Παραδείσου παρευθύς, ἡμᾶς δὲ τούτου δεήσεσι, **τῆς κακουργίας, ἐχθρῶν ῥῦσαι Εὐσπλαγχνε.**

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Προφητάνακτος Ψαλμωδοῦ προφήσαντος· ἰδοὺ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Σου Κύριε, ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν Σοῦ τοῦ ἀναμαρτήτου καὶ ἀθανάτου Θεοῦ, σταυρωθέντος ἐν μέσῳ δύο κακούργων ληστῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐβλασφήμει Σε, μετὰ τῶν ἐμπαιζόντων θεοκτόνων Ἰουδαίων, ὁ δ' ἕτερος ἐθεολόγει, Σοῦ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν καὶ παντοδυναμίαν, ἐπὶ τοῖς τούτου ἐγκλήμασι θρηνηῶν· ὅθεν, ἰδὼν τὰ παράδοξα τῆς κτίσεως, ἔμφοβος ἐγένετο, μεταγνοὺς δὲ δι' ἃ ἐπεπράχει βλάβας γηγενεῖς, καὶ ὁμολογήσας Σε Δεσπότην, τὸ μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου, γοερῶς ἔκραξεν, ὀλίγον πρὶν ἐκπνεύσει, καὶ τῆς φωνῆς σου ἐπακούσας, τὸν Παράδεισον ἐκλήρώσατο, ὡς εὐγνωμοσύνης πρότυπον. Διὸ ἡμεῖς μακρόθυμε καὶ φιλόφρονε Σωτήρ, ἐν τοῖς θείοις Σου οἴκοις προστρέχοντες, ἀσπαζόμεθα τὴν τούτου ἁγίαν μορφήν, κρείττω αἰτούμενοι, ἅπερ πᾶσι παρέχει, ὁ ὀδηγὸς

τῆς μετανοίας καὶ πρῶτος θεολόγος, ὁ πλήξας τῷ Σταυρῷ βελίαρ τὰ ἔνεδρα, ὃν νῦν ἐπαξίως τιμῶμεν ἐν ἄσμασι, βοῶντες εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας πρὸς αὐτόν· τῆς κακουργίας ἐχθρῶν ῥῦσαι Εὐσπλαγχνε.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐκ δεξιῶν συσταυρωθέντος εὐγνώμονος Ληστοῦ, οὗ τοῦνομα Δημᾶς, γεγονότος πρώτου πολίτου τοῦ Παραδείσου.

Στίχοι·

*Ἦστραψε Θεοῦ φωτί, Ληστής εὐγνώμων,
ἐν Σταυρῷ τραυῶς εἰπὼν Κυρίῳ· μνήσθητί μου.*

Δυοῖν καὶ δεκάτῃ, ὑψιμέδωνι ἄειρε, πιστὸς Δημᾶς γῆθευ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ἐν ἄλλοις καιροῖς ἀνεδείχθησαν λησταιί, ταῖς κακουργίαις πολλοὺς ἀνθρώπους ζημιώσαντες, ταῖς δὲ μαχαίραις φονεύσαντες, ἀλλ' οὐδεὶς, ὡς σὺ ὠνομάσθη Δημᾶς, φήσας τὸ μνήσθητι, τῷ φιλανθρώπῳ Λυτρωτῆ, ἐπὶ τῷ ξύλῳ Σταυροῦ.

Λησταῖς ἐμπεσὼν, ἐσυλήθην ἡδοναῖς τῆς ἁμαρτίας, ἐν τῷ νῷ σὺν ψυχῇ καὶ σώματι, πάντοτε ταλαιπωρούμενος· ὅθεν μὴ με καταδικάσεις, ἀλλὰ δός μοι μετάνοιαν, ταῖς τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ Θεέ, θερμαῖς προσευχαῖς.

Ψαλοῦμεν πιστῶς, μετ' εὐγνώμονος Ληστοῦ, εὐχαριστήριον ὕμνον πάντες οἱ λυπήσαντες, Θεὸν ἡμῶν τοῖς ἐγκλήμασιν, ὅτι ἐν δάκρυ μετανοίας, σβεννύει τὸ χειρόγραφον, ἁμαρτιῶν τε καὶ παθῶν· διὸ μνησθῶμεν αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὡ πῶς Μαριάμ, εἶπε ἡμῖν, πρὸς Σὲ νοῦς φωνήσας καῖρε, Θεοῦ ἀπόρρητον ἐκόμισε, βουλήν ἀρχαίαν τῷ Πνεύματι! Λόγον δὲ Πατρὸς συλλαβοῦσα, ὡς ὑπήκοος ἔλεξας, ἐν ταπεινώσει τὸ ἰδοὺ δούλη ὑπάρχω Θεοῦ.

Ἔτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀεισέβαστον μνήμην, μελωδίαις τιμῶμεν, τοῦ θεηγόρου Ληστοῦ, αἰτούμενοι ταῖς τούτου, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, ἵνα καίροντες ἄδωμεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στρατεύματα Ἀγγέλων, σὺν Ἁγίοις καὶ γένει, Σὲ ἀνυμνοῦσι βροτῶν, παντάναξ Ἐλεῆμον, ἀλλὰ καὶ ὁ εὐγνώμων Ληστής λέξας τὸ μνήσθητι, τῆς ἀθανάτου χαρᾶς, μετέχων Σὲ δοξάζει.

Μετὰ τῶν θεολόγων, συνηρίθμησαι μάκαρ, εἰπὼν Θεὸν τοῦ παντός, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ μέγα Βασιλέα, ὃ Δημᾶ θεοφώτιστε· διὸ ἐν θείαις ᾠδαῖς, γεραίρομεν σὴν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη τὴν τοῦ τεκόντος ἐκ Σοῦ, ἰσχὺν παράσχου, τοῖς Σὲ ὑμνοῦσι πιστῶς· ἐλθὲ φῶς ἢ τεκοῦσα, πρὸς γένους σωτηρίαν, τῶν ἀνθρώπων αὐγάσαι νῦν, φερνῶν καρδίας ψυχῆς, τὸ ἐρεβῶδες σκότος.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν τῇ βάρῳ.

Γῆν κλονουμένην ὀρῶν, καὶ συμπάσχουσαν κτίσιν, ἐπὶ ζύλου ἐβόας γορεῶς, Ληστὰ Δημᾶ, ἐτέρω τῷ βλασφήμῳ· οὐ φοβεῖ σε τάλα, τῷ κρίνονται δικαίως;

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, θρηνηδῶν ἀνεβόας, πρὸς Ὅν ἔσπευδες φθάσαι Δημᾶ, τάχει μεταγνοῦς· διὸ συμβασιλεύεις, Νόοις καὶ Ἀγίοις, ἀτελευτήτως μάκαρ.

Ὡς οἱ Προφῆται, Θεοῦ ὠμολόγουν Μεσσίου, τὴν ἐπέλευσιν σῶσαι βροτούς, ἔφησας Λησιτά· κάμοῦ μνήσθητι Σῶτερ, ὅταν ἔλθῃς κρῖναι ἀνθρώπων τὰ πρακτέα.

Θεοτοκίον.

Ῥύσις εἶ Κόρη, ἡμῶν ἐκ πυρὸς τῆς γεέννης, μητρικῶς δυσωποῦσα Υἱόν Σου μονογενῆ, Ὅν ἔτεκες ἀφράστως, διὰ σωτηρίαν, τῶν γηγενῶν ἐλθόντων.

Ἴτερος τὸν Βασιλέα.

Γέγραπται μέγα, ἐν οὐρανοῖς ὄνομά σου, ὃ Δημᾶ συμπολίτα Ἁγίων· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς πρέσβυν πρὸς Σωτῆρα.

Ἐλέους Θείου, καὶ δωρεῶν ἀθανάτων, ἡμετέρας καρδίας νῦν πλήρου, ὡς Λησιτῆς εὐγνώμων, ἔχων τὴν παρρησίαν.

Ὡ εὐσπλαγχνίας, τοῦ Ἰησοῦ πρὸς σὲ μάκαρ, ἐν Σταυρῷ ταχὺ ἐπιδειχθείσης, ὅτε μνήσθητί μου, Αὐτῷ εἶπας ἐν πίστει.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἀσβέστου, πυρὸς ἡμᾶς Θεοτόκε, καὶ μνημόνευσον μετὰ Λησιτοῦ ἐν δίκη, ὅπως ἐλεήσῃ, καὶ σῶσῃ ὁ Υἱός Σου.

Ῥδὴ Θ'. Τὴν ὑπερφυῶς.

Γῆ καὶ οὐρανὸς τὴν νῦν, συνευφραίνονται Δημᾶ, ἡμέραν εὖσημον, μνήμην θείαν σου ἐκτελοῦντες, ὅτι τῆς μετανοίας, βροτοῖς ἔδειξας ὁδόν.

Ἰσχυρόν σε πρεσβευτήν, συνοικοῦντα ἐν χοροῖς, Ἁγίων ἔχομεν πάντες, ὡς εὐγνώμονα Λησιτήν· διὸ πρὸς τὸν ναόν σου, νῦν σπουδάζομεν πιστῶς.

Ὁ εἰπὼν ἐπὶ Σταυροῦ, μνήσθητί μου τῷ Χριστῷ, πᾶσι δωρεῖται ἰάσεις, θερμῶς Τούτῳ πρεσβεύων· ἀπέλιψε γὰρ χάριν, δοξασθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὑπερύμνητε ἀγνή, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ Πατρὸς Θεοῦ Λόγον, μὴ ἐλλίπης ἀπαύστως, ὡς Μήτηρ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Γηθόμενοι τιμῶμεν, ἐν ναοῖς Κυρίου, μνήμην Ληστοῦ θεολόγου τοῦ πρώτου, ψαλμοῖς καὶ προσκυνοῦμεν, τοῦ Πάθους τὰ θεῖα σύμβολα.

Ἰλάσθητι Σωτῆρι, ὅπως ψυχοφθόρων, ἀμαρτιῶν ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς, καὶ παθῶν τοὺς τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας, Δημᾶ μακάριε.

Ὅρδᾶς ἐχθρῶν δολίων, μάκρυνον ταχέως, καὶ μηχανὰς ἀρκεκάκου Δημᾶ ἀφ' ἡμῶν, ἐορταζόντων ἐν ὕμνοις, τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ὑπουργησε Νοῦς πρώτος, Γαβριήλ τὴν θείαν, ἐν Σοὶ Ἄγνή κεκρυμμένην ἀρχαίαν βουλήν· διὸ δυσώπει Σὸν Τόκον, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Αὐθημερὸν πολίτης, θείας τρυφῆς σὺ γεγονώς, Δημᾶ ἀξίωσον πάντας, ὡς κλίμαξ πρὸς τὸν οὐρανόν· καῖρε πιστῶν ἱκεσία, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Θεοτοκίον.

Σῶτερ εὐχαῖς Μητρός Σου, ὁ ὑψωθείς ἐκὼν Σταυρῷ, τοὺς προσκυνοῦντας Τριάδα, τὴν ἐν Θεότητι μιᾷ, σῶσον καὶ δεῖξον μετόχους, σὺν τῷ Ληστῇ Παραδείσου.

Αἶνοι. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἄσμασιν ἄσωμεν, τὴν μακαρίαν μνήμην, τοῦ εὐγνώμονος πάνυ, Ληστοῦ θεολογήσαντος ἐν Σταυρῷ, Ἰησοῦν τὸν Θεάνθρωπον, καὶ Παραδείσου τῆς θείας ὄντος τρυφῆς, γευομένου ὡς συμμετοχος.

Ἦλθες ληστὰς καὶ τελῶνας σῶσαι Φιλάνθρωπε, τῆς μετανοίας τρόπους, ὑποδείξας Σοῖς λόγοις· διό Σε ὁ ἐν ξύλῳ καλὸς Ληστής, ὡς Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Παντάναξ ἔφησε μνήσθητι γοερῶς, ἀνακράξας μετὰ πίστεως.

Τῇ παραβάσει κλεισθεῖσαν πάλιν ἠνέφξας, τοῦ Παραδείσου θύραν, ᾧ Ληστὰ θεοφάντορ, εἰπὼν τὸ μνήσθητί μου εἰλικρινῶς, τῷ Σωτῆρι οἰκτίρμονι, εὐγνωμοσύνην δεικνὺς τῷ ἐπὶ Σταυροῦ, ὑψωθέντι σῶσαι ἅπαντας.

Μνήμην σου θείαν τελοῦντες Δημᾶ ἀοίδιμε, Χριστὸν δοξολογοῦμεν, ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα, καὶ σώσαντα ἀνθρώπους ἀμαρτωλοῦς, μετανοίας τοῖς δάκρυσιν· διὸ νῦν ἄσματα πρόσδεξαι ἱερά, καὶ ἡμῶν Θεῷ μνημόνευσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν ἐόρτια, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι τῷ πνεύματι, ἐν τῇ σεβασμῖα μνήμῃ τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ πρὸς Χριστόν. Ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν θεορρήμονα ἄνδρα, ὕμνοις εὐφημείσθωσαν. Διὸ καὶ νῦν φιλέορτοι, ἐν ναοῖς Κυρίου συνελθόντες, τοῦτον ἁσμάτων ἄνθεσιν ἐγκωμιάσωμεν, ὅτι ὄντως κέκτηνται, οἱ πένητες θησαυρόν, οἱ ἐν αἰχμαλωσίᾳ τοῖς πάθεσιν ῥύστην, οἱ ἐν κινδύνοις ἐλευθερωτήν, οἱ κατατρεγμένοι βοηθόν, οἱ ὁδοιπόροι συνοδίτην, οἱ ἐν εἰρκτῇ τύπον ὑπομονῆς, οἱ ἀμαρτωλοὶ ὁδηγὸν μετανοίας, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες ἰατῆρα. Οἱ πάντες ταχὺ ἀντιλήπτορα, δαιμόνων ὀλετήρα, καὶ πίστεως ἀσάλευτον στῦλον, πρὸς ὃν βοήσωμεν· ᾧ Δημᾶ παμμακάριστε, φύλαττε καὶ σκέπε ἡμᾶς, ἐκ πάσης

βλάβης ἀτρότους, καὶ σῶζε γένος Ὁρθοδόξων, ἐξ ἐχθρῶν ἐπιβουλήs, ταῖs πρὸs Θεὸν ἱκεσίαιs σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸs καὶ πύλη ὑπάρχειs, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέωs, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧs ὁ λυτρωτῆs μου Χριστὸs ὁ Κύριος, τοῖs ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓs ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡs μητρικὴν παρρήσιαν πρὸs Αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτωs πρέσβευε, σωθῆναι τὰs ψυχὰs ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσιs.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροιs ὁ Θεοῦ τοῦνομα πιστῶs, καθομολογήσας, ἐπὶ ξύλου καὶ μεταγνοῦs, λέξας Μνήσθητί μου, Ληστὰ Δημᾶ εὐγνώμων, παρεστηκῶs Κυρίῳ, δόξης συμμετόχε.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν ἐν ᾠδαῖs, τῆs εὐγνωμοσύνης, τὸ ὑπόδειγμα τὸ σεπτόν, τὸν Δημᾶν τὸν θεῖον, ἐστῶτα δεξιόθεν, παρὰ Σταυρὸν Κυρίου, λέξαντα Μνήσθητι.

Ῥῶσιν ἐξ εἰκόνοs σου ἱερᾶs, δίδωs πᾶσι μάκαρ, τοῖs προστρέχουσιν εὐλαβῶs, ταύτην ἀσπασθῆναι, ἰώμενοs νοσοῦνταs, κατ' ἄμφω τὰs δὲ θλίψεις, μακρύνειs πάντοτε.

